

Sygn. akt II K 1030/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Anna Zienkiewicz-Woźniak

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – bez udziału,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2014 roku

s p r a w y : **L. S.**

syna A. i J. z domu W.

urodzonego w dniu (...) w Ż.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 stycznia 2013 roku w S., woj. (...), w wypożyczalni sprzętu sportowego (...) mieszczącego się przy ul. (...), przywłaszczył dwa komplety sprzętu narciarskiego w postaci nart zjazdowych marki F. z grawerem „wypożyczalnia R.” wraz z wiązaniami, kijkami marki N. oraz butami narciarskimi marki (...) z wypalonymi od wewnętrznej strony literami (...) w ten sposób, że posługując się swoim paszportem o numerze (...) wypożyczył ten sprzęt za kwotę 40,00 złotych, a następnie nie oddał wypożyczonych przedmiotów, powodując straty wysokości 2.140,39 złotych działając na szkodę D. R. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 27.09.2004 roku sygn. akt VI K 40/04 za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, następnie postanowieniem z dnia 10.05.2010 roku wykonanie kary zawieszony zarządził, którą to karę odbywał w okresie od 15.09.2008 roku do 14.03.2009 roku,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego L. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego L. S. na rzecz pokrzywdzonego D. R. (1) kwotę 2.140,39 złotych (dwa tysiące sto czterdzieści złotych i trzydzieści dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;

III. na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. wyrokowi w pkt. II części dyspozytywnej nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych i art. 102 k.p.c. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i odstępuje od wymierzenia mu opłaty oraz od uiszczenia opłaty z tytułu wpisu od zasądzonego powództwa cywilnego;

V. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze i § 14 ust 1 pkt 1 i ust 2 pkt 1 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. D. kwotę 752,76 złotych (w tym podatek VAT), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

II K 1030/14

UZASADNIENIE

W dniu 23 stycznia 2013 roku oskarżony Ł. S. przyszedł do wypożyczalni sprzętu sportowego (...) mieszczącego się przy ul. (...) w S.. Wypożyczalnia wraz z znajdującym się sprzętem narciarskim stanowiła własność D. R. (1).

Oskarżony wynajął na czas tzw. „jazdy nocnej” dwa komplety nart marki F. o wartości 1312,41 złotych, kijki marki N. o wartości 89,98 złotych i buty marki N. o wartości 738 złotych. Za najem sprzętu uiścił łączną kwotę 40 złotych oraz pozostawił swój paszport serii (...). Po wyjściu wypożyczalni oskarżony sprzedał go w S. nieustalonej osobie, a uzyskane środki przeznaczył na własne cele. Do dnia wyrokowania najętego sprzętu ani jego pieniężnej równowartości nie zwrócił D. R. (1).

(Dowód : zeznania D. R. (1) k. 4-5, potwierdzenia otrzymania dwóch kompletów nart k. 7, kserokopia paszportu Ł. S. k. 9, obliczenie wartości strat k. 8 oraz faktury zakupu sprzętu narciarskiego k. 10-12, zeznania G. R. k. 25-26, zeznania K. S. k. 21-22, wyjaśnienia Ł. S. k.118-119)

W toku postępowania przygotowawczego Ł. S. został przebadany przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy wydali opinie o stanie jego zdrowia psychicznego.

W treści opinii biegli wskazali, że Ł. S. ma osobowość nieprawidłową i rozpoznali u niego uzależnienie od alkoholu. Uznali również, że w czasie dokonywania czynu nie miał on zniesionej w stopniu znacznym ani ograniczonej poczytalności.

(Dowód : opinia psychiatryczno –psychologiczna k. 126-129)

Jak dotychczas Ł. S. był karany pięciokrotnie, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 27 września 2004 roku był skazany za czyny z art. 288 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat. Orzeczona kara została zarządzona do wykonania i odbyta w okresie od 15 września 2008 roku do dnia 14 marca 2009 roku. Oskarżony został zwolniony dnia 14 marca 2009 roku w trybie art. 168 k.k.w.

(Dowód: dane o karalności k. 134-135, wyrok Sądu Rejonowego w Żaganiu VI K 40/04 k. 36-37)

Ł. S. przesłuchany dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd dał wiarę dowodom zgromadzonym w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem, zarówno w postaci źródeł osobowych jak i zgromadzonych dokumentów.

Dokumenty zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione w wymaganej prawem formie, a nadto żadna ze stron nie kwestionowała ich treści.

Niewątpliwym w przedmiotowej sprawie jest fakt, że oskarżony sprzedając rzeczy będące własnością D. R. (1), w których posiadanie wszedł na mocy umowy najmu, cudze rzeczy włączył do swojego stanu posiadania i potraktował jak własne. Łączna wartość powstałej szkody wyniosła 2.140,39 złotych. A zatem zasadnym jest przyjęcie, że zostały wyczerpane znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k.

Oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k., albowiem czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia dokonał w ciągu 5 lat, po odbyciu 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu, za przestępstwo umyślne podobne do czynu z art. 284 § 2 k.k., tj. czyn z art. 288 § 1 k.k., które odbył w okresie 15 września 2008 roku do dnia 14 marca 2009 roku, będąc zwolnionym z Zakładu Karnego w trybie art. 168 k.k.w. Art. 168 k.k.w. stanowi: „jeśli termin zwolnienia skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, zwolnienie to następuje w ostatnim dniu, innym niż ustawowo wolny od pracy, poprzedzającym ten termin.” Zwolnienie skazanego, po odbyciu przez niego kary pozbawienia wolności, następujące przy zastosowaniu art. 168 k.k.w., jest równoznaczne z wykonaniem wobec niego całej orzeczonej kary. Nie ma ani normatywnych, ani racjonalnych podstaw do tego, aby podejmować próbę odmiennego traktowania takiego wymiaru kary, której koniec przypadł na dzień ustawowo wolny od pracy. Nawet jeżeli różnica między obliczeniem końca kary a zwolnieniem wynikającym z działania dyspozycji art. 168 k.k.w. sięgnie 2-3 dni, to okres ten nie pozostaje skazanemu do odbycia. Gdyby uznać, że okres ten powinien zostać odliczony, to wyraźnego uregulowania wymagałaby kwestia dalszych jego losów, tak jak ma to miejsce w przypadku zarządzenia odliczenia okresów wynikających ze stosowania instytucji wymienionych w art. 140 § 4 k.k.w. (postanowienie SN z dnia 27 października 2005 r., I KZP 35/05, OSNKW 2005, nr 11, poz. 108, LEX nr 159155). Z tych też powodów nie może być wątpliwości co do przyjęcia, że oskarżony działał w warunkach recydywy podstawowej opisanej w art. 64§1 k.k.

W oparciu o ocenę elementów przedmiotowo – podmiotowych leżących w granicach czynu przypisanego Ł. S., Sąd przyjął, że jego stopień społecznej szkodliwości jest znaczny. Szkodliwość ta przejawia się przede wszystkim w wartości uszkodzonego mienia, sposobie działania, podjętego z niskich pobudek, co wynika z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego.

Łącząc wszystkie okoliczności sprawy z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wnioskował, że do osiągnięcia celów kary wobec dotychczas karanego wielokrotnie sprawcy wystarczające będzie orzeczenie kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Za adekwatną do znacznego stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy oskarżonego, Sąd uznał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta powinna uczynić zadość zarówno zadaniom prewencji ogólnej jak i szczególnej. Sposób postępowania oskarżonego wskazuje, iż nie wyciągnął on wniosków z dotychczasowych wymierzanych mu kar z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia ich wykonania. Oskarżony nie przejawia właściwych zachowań poddając się resocjalizacji w warunkach wolnościowych. Bark jest zatem podstaw do przyjęcia, iż wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna.

Wraz z aktem oskarżenia złożony został pozew adhezyjny, który przez Sąd został przyjęty, albowiem brak było przesłanek z art. 65§1 k.p.k. pozwalających na oddalenie powództwa.

Dokumenty, z których wynikały kwoty przywłaszczonego mienia, przedłożone w toku postępowania przez pokrzywdzonego nie były kwestionowane przez oskarżonego, zaś sam pokrzywdzony w sposób logiczny i korespondujący z doświadczeniem życiowym zeznał dlaczego uznaje, że częściowo sprzęt zakupiony rok przed popełnieniem przez oskarżonego przestępstwa, miał wartość taką jak w dniu zakupu. Oczywistym jest fakt, że przedmioty tracą na wartości, jednak nie może umknąć uwadze, iż kwestia ta dotyczy umów kupna-sprzedaży, a nie najmu, w przypadku którego dzięki transakcji osiąga się dochód. Z tych też powodów działając na podstawie art. 415§1 k.p.k. zasadnym było zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego D. R. (1) kwoty 2.140,39 złotych.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów i opłat postępowania, zaś kosztami wynikającymi z obrony z urzędu obciążył Skarb Państwa.